

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 2001

37. årgang

Lammets bryllup

Av Olaf Klavenæs

La oss glede og fryde oss og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede. Det er henne gitt å kle seg i rent og skinnenede fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdige gjerninger.

Åp 19:7-8

Det tales her om en gledes og fryds fest i himmelen. Det er samlet en stor skare fra alle tungemål og folkeslag. Skaren er Lammets brud, den brud som Jesus vant seg ved sitt blod. Ja, Skriften forteller oss at Lammet ble slaktet for sin brud! Jesus ble såret for syndere, ja for deg!

Bruden er kledt i skinnende fint lin. Det er brudgommen selv som har kledt bruden! «For *han* har kledt meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg,» sier profeten Jesaja i kap. 61:10.

Bruden er sannelig fin! Vi kan ikke fatte hennes skjønnhet! Hun er kledt i det fineste lin, - av Jesus selv!

I Esek 44:18 leser vi: «De skal ha luer av lin på hodet og benklær av lin om hoftene. De skal ikke binde opp

om seg med noe som gjør at de svetter.»

En svetter seg ikke inn i det himmelske bryllup!

Det er én som har svettet! Det var Jesu dyrebare svette da hans svette ble som blodsdråper som falt ned på jorden i Getsemane. (Luk 22:44)

Det er ufattelig! Tenk Jesus svettet blod for deg og meg!

Synderen skal ikke streve og svette, men tvert i mot få høre om denne svette, og få skue det som skjedde for syndere i Getsemane og på Golgata.

Jesus gikk i striden for deg! Han vant selv frelsen for sin brud!

Kom til meg, sier Jesus, og jeg vil gi dere hvile!

Tenk å få hvile hos Jesus! Hvile i et «fullkomment nok»! Ja, det er stort og underfullt å få hvile i Jesu frelsesverk!

Det er fattige syndere han innbyr til denne himmelske hvile!

Jesus gjorde det alt for deg! Han har betalt for alle dine synder!

Den store frelste skare i himmelen synger: Halleluja! Det er lov og pris, glede og fryd!

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Ingen kan kan kommandere meg til å bli glad ved å si: «Bli glad, Olaf!»

Men når jeg hører noe gledelig, da blir jeg glad!

Da jeg for første gang fikk høre at alt det jeg *skulle* og *burde* være; det er Jesus i mitt blod, - da ble jeg glad!

Da jeg fikk se at Jesu seier var for bruden, for meg, - da ble jeg glad!

Tenk at Jesus med sin død og seier kledde bruden i det fineste lin. Når han ser sin brud, da banker brudgommens hjerte. Hun er så fin! Hun er kledd i rent og skinnende fint lin!

Du er salig som hører dette budskap! Det er Guds sanne ord!

Mange gikk i graven uten å få innbydelse til det himmelske bryllup. Du får innbydelsen nå. Hva gjør du med den? Det gjelder evigheten!

Det står om frelse eller fortapelse! Ingen har talt så alvorlig om fortapelsen som Jesus! Han opplevde selv fortapelsen i ditt sted, for at du ikke skulle gå fortapt!

Nå innbyr han deg til evig lys og salighet i himmelen!

Gjelder innbydelsen deg? Nei, det kan ikke gjelde meg, svarer du! Jo, det gjelder deg!

Måtte du og jeg bli løftet opp sammen med Jesus når han kommer! Det er det det står om!

Fritt etter Olaf Klavenæs på sommerskolen på Fossnes 12. juli 2001. (Ref. Jon Espeland)

Årsmelding for arbeidsåret 2000/2001

fra landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forli-ke med Gud! Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdi-ge for Gud. (2Kor 5:20-21)

Vi ville gjerne at disse linjene fra Guds ord skulle innlede årsmelding-en for siste arbeidsår i Lekmanns-misjonen. La oss minne hverandre om dette mektige budskap vi har å gå med, hva Gud i Kristus har gjort til vår frelse! Måtte vi finnes tro i tje-nesten! Vi skal ikke være sendebud for egne tanker, organisasjon eller meninger, men bringe ut budskapet om at Kristus ble gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdi-ge for Gud! Måtte vi aldri miste det-te fokus i liv og tjeneste!

Og måtte Gud få stelle med Lek-

mannsmisjonen og den enkelte av oss, slik at ikke vår kristendom blir teoretisk og selvfølgelig, men at vi daglig må få leve i og av Guds nåde som opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den nåværende verden.

Forrige årsmøte ble avholdt på Lundheim Folkehøgskole på Moi 13. juli 2000. Karl B. Bø, Ragnvald Lende og Ivar Fiske ble valgt inn i landsstyret. Fra før satt Dag Rune Lid og Magne Ekanger. John Flaten ble 1. varamann. Landsstyret kon-stituerte seg med Karl B. Bø som formann og Dag Rune Lid som nestformann og har siden forrige årsmøte avholdt 4 styremøter og behandlet 50 saker.

Siden forrige årsmøte har Evelyn Haugen formelt sluttet som husmor

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, august 2001:

Lammets bryllup. Av Olaf Klavenæs	side 1
Årsmelding for arbeidsåret 2000/2001 fra landsstyret i NLL	side 3
Vårt liv som en stormfull reise. Av Jakob Traasdahl (1838-1903)	side 5
Årsmelding for Bibelskolen på Fossnes skoleåret 2000/2001	side 11
Carl Fr. Wisløff om lov og evangelium i forkynnelsen	side 14
Årsmelding fra ytemisjonsarbeidet i Peru	side 13
Hva kjennetegner en evangelisk tro? Av Paul Gerhard Sand	side 15
Referat fra årsmøte Norsk Luthersk lekmannsmisjon	side 19
Kassettopptak	side 20

ved Bibelskolen på Fossnes etter å ha vært ute i permisjon en tid. Landsstyret vil takke henne hjertelig for innsatsen hun har lagt ned ved bibelskolen! Medarbeiderflokket for øvrig er den samme som i fjor. Noen forandringer blir det i og med at fam. Lars Fossdal i sommer flytter til Fossdal i Gyland og fam. Ingar Gangås flytter inn i personalboligen (Furulund) på Fossnes. Lars Fossdal vil fra høsten av ha delt stilling som forkynner og bibelskolelærer.

Faste forkynnere dette året har vært Olaf Klavenæs, Tore Mangelrød, Per Bergene Holm, Lars Fossdal og Ingar Gangås. I tillegg har flere av våre trofaste misjonsvenner talt på enkeltmøter og møtehelger. Gjestetalere har vært Sten Zink (hovedsommerskolen 2000), Gunner Jensen (nyttårsleiren) og Norvald Frafjord (pinsestevnet 2001).

Sentrale arrangement i regi av Lekmannsmisjonen har vært Hovedsommerskole på Moi 12.-16. juli, sommerskole på Imi-stølen 3.-6. august, bibelhelg på Solgry 13.-15. oktober, nyttårsleir på Fossnes 29. des.-1. januar, pinsestevne på Moi 1.-4. juni, bibelkurs for ungdom på Flekkerøy 21.-24. juni og to barneleirer i Vestfold 29. juni-1. juli.

Når det gjelder Bibelskolen på Fossnes og misjonsarbeidet i Peru, vises det til egne meldinger fra dis-

se arbeidsgrenene. Bladet «Lov og Evangelium» kommer som vanlig med 10 nr. pr. år og er fortsatt vår største talerstol.

Så vil vi takke den enkelte av vennene i alle de små grupper og lag som samles i regi av Lekmannsmisjonen! Takk for forbønn for styre, forkynnere og nasjonale medarbeidere i Peru og Moldova! Takk for gaver til arbeidet, og takk til dere som legger til rette virksomhet og tar i mot forkynnere på deres hjem plass! Og takk til alle dere som stiller opp på stevner og møter rundt om i landet. Og ikke minst, takk til dere som forkynner Ordet! Måtte vi alle få tjene ham som ble gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud!

*For Landsstyret i
Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ,*

*Karl B. Bø,
formann*

*Jon Espeland,
sekretær*

Husk bibelhelg
12.-14. oktober 2001
på Solgry Ungdoms- og
Misjons senter i Sveio
ved Haugesund.
Alle velkommen!

Vårt liv som en stormfull reise

Av Jakob Traasdahl (1838—1903).

Og straks nødde han disiplene til å gå i båten og dra i forveien for ham over til den andre siden, mens han sendte folket fra seg. Da han hadde sendt folket fra seg, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be. Og da kvelden kom, var han der alene. Men båten var alt midt ute på sjøen, og den stampet hårdt mot bølgene, for vinden var imot. Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen. Da disiplene fikk se ham der han gikk på sjøen, ble de slått av skrekk og sa: Det er et spøkelse! Og de skrek av redsel. Men Jesus talte straks til dem og sa: Vær ved godt mot, det er meg. Frykt ikke! Da svarte Peter ham og sa: Herre, er det deg, da byd meg å komme til deg på vannet! Han sa: Kom! Og Peter steg ut av båten og gikk bortover vannet mot Jesus. Men da han så det veldige uværet, ble han redd, og begynte å synke. Da ropte han: Herre, frels meg! Jesus rakte straks hånden ut og grep tak i ham, og han sa til ham: Du lite troende! Hvorfor tvilte du? Og da de steg opp i båten, la stormen seg. Men de som var i båten, kom og falt ned for ham og sa: Sannelig, du er Guds Sønn!

Matt 14:22–33

På et øde sted hadde Jesus mett «henved fem tusen menn foruten

kvinner og barn» med fem brød og to små fisker, som under hans velsignede hender var blitt tilstrekkelig til metelse for disse mange hungrige.

Det var deilige dager for disiplene, når de fikk være vitner til slike under. Hvor måtte ikke da deres store mester stråle for dem i overnaturlig glans! Også vi, brødre og søstre, har slike dager sammen med vår mester; dager da vårt lille åndelige matforråd plutselig forvandler seg til uuttømmelige magasiner. Da opplater Guds Ånd våre øyne for de vidunderlige nådens rikdommer, og vi forbauses over at vi noensinne kan føle oss å stå likesom på knapp kost – ja endog ha våre fastetider, da vi slett ingen åndelig næring synes å finne, men overalt er omgitt av den mest håpløse øde ørken. Ja da fryder vi oss – da har vi i vår guddommelige mester en bølgebryter, som demper alle hedske omsorgers bølger, og vi føler oss så usigelig trygge i hans selskap.

Men så kommer tider, da han, som det står i vår tekst, «nøder sine disipler å gå i båten» og selv blir stående igjen på stranden, tider da vi, i stedet for nådens under opphopet omkring oss, ser veldige bølgetopper, som løfter seg truende i været for å sluke oss. – Å, det er nødens tider, ti-

der i storm og uvær – og, som det synes oss, uten en fører som er i stand til å få vår arme livsbåt i den trygge havn. Vi må trede ned fra den faste landjord, som lå der så solid og trygg under våre føtter, og inn i tåken, som beveger seg i et forrædersk element; der er intet fast. Er sjøen stille og rolig, kan det vel gå an, men opprøres den av storm og uvær, ja da omtumles den lille båt forferdelig av bølgene og er riktig et bilde på en hjelpesløs, forlatt og trøstesløs tilstand. Stormen, bølgene, det forræderske dyp – alt truer med undergang. En slik stilling skildrer den gamle sanger, når han sier: «De så Herrens gjerninger og hans underverker på dypet. Han bød og lot det komme en stormvind, og den reiste dets bølger. De fór opp mot himmelen, de fór ned i avgrunnene, deres sjel ble motløs i ulykken. De tumlet og ravet som en drukken mann og all deres visdom ble til intet.» (Sal 107: 24-27)

Ja slik kan Guds barns stilling være i det åndelige – og de har bare et minne med seg om undergjøreren, og minnet kan ikke true stormen. Langt borte på stranden er den kjære skikkelse forsvunnet, som kunne hjelpe i all nød.

Ja, slik kan vår stilling se ut. Således så det ut for disiplene; men Gud være lov, han følger oss dog likesom han fulgte dem med sin kjærlige omsorg og forstår også å ta storm og bølger med iblant de midler, hvorved

han opplærer sine barn til under alt å henge fast ved ham.

La oss da i lyset av dette evangelium betrakte:

1. Vårt liv som en stormfull reise mot evigheten.
2. Hvorledes vi holdes oppe ved troen, men synker ved vantroen.

Når vi en skjønn sommerdag ror hen over den speilblanke fjord, og båten glir så rolig og stille hen over dypet, da har vi vanskelig for å tenke oss inn i den fryktelige stilling en slik liten båt kan være utsatt for under de veldige stormer.

Således er det også med kristenlivet. Det kan ligne en rolig, speilblank sjø, henover hvilken vårt skip glir så lykkelig og trygt, bestrålt av himmels sol. Hvor vanskelig har vi ikke da for riktig å kunne sette oss inn i hva uvær og storm fører med seg av nød og elendighet.

I dagens tekst har vi et levende bilde av de stormfulle tider i vårt liv for oss; men vi har også et bilde, ja, mere enn et bilde – av våre forskjellige forhold under stormen; vi ser hvorledes vi holdes oppe ved troen, men synker ved vantroen.

Evangelisten forteller oss, at frelseren nødet sine disipler til å gå ombord i båten og fare over til den andre side av sjøen, mens han selv gikk opp på berget for å tilbringe natten i bønn.

Brødre og søstre! Vi skal også gå over til den andre side av dette verdenshav, og vår dyre frelser, i hvis trofaste hånd vår frelse og bevarelse ligger, er gått opp på et berg, høyt over alle Galileas berg, for som vår yppersteprest å tre frem for oss. Visse-elig er han på en usynlig måte nærværende i båten; for han sa jo før sin bortgang: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende;» men fra sitt høye sete ved Faderens høyre er det egentlig han utfolder sin maktstilling til fordel for sine stakkars venner som ennå ferdes der nede på havet, og over hvis ferd han så trolig holder utkikk fra sitt høye sete.

Hvor salig å vite at vårt liv ligger i hans hånd. Han har vilje og evne som ingen annen til å hjelpe fattige syndere under alle de stormer og all den nød som kan møte dem under overfarten til evighetens land.

Så forteller evangelisten oss at da disiplene var kommet midt ut på sjøen, «led de nød av bølgene; for vinden var dem imot.» Stakkars disipler! Natten brøt inn over dem, og de hadde sterk vind og høy sjøgang mot sin lille båt. Vinden var dem imot. Er det ikke også således med oss mang en gang? Vinden synes å være oss imot i alle henseender. En tid seilte vi glade avsted for god bør, vi hadde vinden med oss. I våre hjerter var det glede og fryd; vi fornemmet så tydelig hvilken innflytelse nådens sol-

skinn hadde på vår sjel. Vi følte at vi elsket den dyrebare frelser og var villig til å bringe hvilket som helst offer for ham. Vi kunne også glede oss i helbred og sunnhet, venner og bekjente. Ingen forfølgelsens bølger slo heller imot vårt livsskip; kristendommen syntes kun å ha brakt oss glede og fred, lykke og velsignelse. ære og fremgang. Vi hadde medvind. Akk, hvor glade drev vi da ikke på vår båt frem over den solbelyste flate!

Men så begynte himmelen å bli dunkel over oss. Det begynte å blåse kraftig motvind. Stormen opprørte havet, og vi fikk en alvorlig kamp med bølgene. Der inne i hjertets skjulte dyp fikk vi også motvind: det var som alt kom fra den forkjærte kant og ville drive vårt livsskip ned mot den farlige kyst. Følelsenes bølger slo svært imot og syntes nesten å ville knuse vårt lille livsskip. Det var følelse av utroskap. Det var veldige selvbekreidelsesbølger, og det var likesom avgrunn ropte til avgrunn for å sluke oss. Vinden var oss imot. Det var oss også, som Herren var oss imot. «Som en løve i skjul ble han oss» (Jer. 2). Og, som man sier: «En ulykke kommer ikke alene,» således var det også med oss; det var likesom vinden hadde vendt seg i alle henseender. Vi så bare truende stormbølger hvor hen vi vendte våre øyne. Og hva hjalp våre åretak? Hva hjalp våre anstrengelser og våre forsøk? Alt vårt strev hjalp bare til å overbevise oss

om vår avmakt. De veldige bølger kastet oss som en ussel spon hit og dit.

Jo, det kan bli stormfullt nok på livets reise mot evigheten, og en kristen skal nok mer og mer få erfare at han har motvind under sin seilas på livets stormfulle hav; en motvind, som vi vel til sist skal takke Gud for, når vi får se hvorledes han ved den trettet ut våre egne krefter for å la sin «kraft fullendes i vår skrøpelighet.»

Da disiplene befant seg i den største nød, fikk de se en skikkelse borte på bølgene, og de ble enn mer forferdet. De mente å se et spøkelse, og dog — hvor forunderlig — det var redningsmannen selv som kom til dem, det var deres kjære Jesus, som hadde hatt øynene med dem oppe på berget og nå kom til dem og sa: «Vær frimodige, det er meg, frykt ikke!»

Mine venner! Vi skulle vel aldri være utsatt for et lignende mistak som disiplene, så vi også ser et reddsomt spøkelse i den hjelp Herren sender oss i vår nød? — Ja, at Herren selv ser ut som et sådant for oss, så lenge våre øyne er omtåket, er visst ofte tilfellet. La oss tenke oss om: Vi har våre meninger om hvorledes hjelpen bør komme, og Herren har sine, og når han da kommer, kommer han slik at han skremmer oss. Da Paulus hadde vært henrykt

til den tredje himmel, ba han visst inderlig til Gud, at han skulle bevare ham fra hovmodsdjevelen. Men hvordan befant han seg, da Herren til svar på det sendte ham en satans engel, som fikk lov å slå ham på munnen? Var ikke frelseskurens smertelige erfaringer ham et fryktelig spøkelse — en torn i kjødet, som han helst ville bli kvitt? Se her et annet eksempel: Du føler at de jordiske ting som Herren har gitt deg, har en farlig innflytelse på ditt hjerte. Du fristes til å avgude det kjære barn som Herren har gitt deg, eller de jordiske midler som rikelig tilflyter deg. Som svar på dine bønner om bevarelse og hjelp sender han dødens mørke skikkelse inn i ditt hus, eller han tilsteder, at en ågerkarl eller en annen usling ved list og falskhet får berøve deg din formue. Ser ikke Herren ut som et spøkelse, når han kommer for å hjelpe oss på slikt vis?

La oss ta ennå et eksempel fra det indre liv. Du fikk jo fred og glede i din sjel derved at du som en helt ugudelig fikk tro en full forlatelse og frelse i lammets blod, og du var glad og lykkelig så lenge du ikke ville vite deg noe annet til salighet enn Jesus Kristus og ham korsfestet; men den lille hemmelighetsfulle ting som vi kaller hjertet, å hvor det er bedragersk! Du merket jo at da du fikk Jesus til din hjertevenn, da fikk du også en hel del deilige ting i medgift med ham. Du fikk barnets ånd, som roper: «Abba,

kjære Fader.» Du fikk åndens vitnesbyrd med din ånd, at du var et Guds barn, og du fikk fred og glede i Den Hellige Ånd. Du fikk også en ny kraft til å føre et nytt liv, og du fikk nådegaver, med hvilke du skulle virke i Herrens tjeneste. Alt dette var en medgift som du fikk med Jesus, da du ble trolovet med ham og fikk ham til din eneste frelsesgrunn. Men så begynte du så smått og umerkelig å grunne ditt frelseshåp på medgiften i stedet for på Jesus alene – ikke slik at du fikk falske teorier om disse ting, men ditt hjerte, ser du, det er bedragerisk – det kan lett hende at du med teoriene går en vei og en annen med hjertet. Men du ba nå samtidig at Herren skulle bevare deg fra alle farer, og så kom han og la sin hånd på medgiften. Freden og gleden ble forstyrret, åndens vitnesbyrd likeså, og den frivillige lydighetsånd ble likesom lammet. Si meg, kom ikke Herren som et spøkelse? Så ble det et nytt oppgjør fra hjerteroten av, og så ble det «Jesus alene» igjen.

Ja det er nok ikke bedre med oss, hvor opplyste og dyktige vi enn er, enn at Herrens tilskikkelser til vår frelse ofte kommer over oss som spøkelser.

Men la oss nå se hvorledes det gikk disiplene. Da Peter merket, at det var Herren, sa han: «Herre! er det deg, da byd meg å komme til deg på vannet.»

Hva skulle nå dette være godt for? Jo, Peter ville ha et håndgripelig tegn på, at det var mesteren selv, som meldte seg. Men om det nå hadde vært et spøkelse, som hadde budt ham å komme ut på sjøen, hvordan hadde det da gått ham? — Stakkars Peter, det går fra ytterlighet til ytterlighet; men det lå noe inderlig oppriktig innunder, derfor sier frelseren til ham: «Kom !» og så treder Peter nokså frimodig ut av båten og vandrer med løftet åsyn mot sin Jesus. — Se, dette gjorde han på Jesu ord, og det var nå denne tro som holdt ham oppe. Men da hans øre hører hvorledes stormen hyler og bølgene bruser, vender han sitt øye ut over det opprørte hav, og med en gang begynner han å synke og roper nå i sin nød: «Herre, frels meg!»

Se, slik har det gått mang en gang under de alvorlige stormer, som nå i nitten hundrede år har gått over Herrens menighet.

Når Herren kommer til oss i nøden, da er det ikke sagt at han med engang truer stormen; men hva gjør det, når han hjelper oss til å gå på bølgene? O, hvor utallige er ikke de vitnesbyrd, som kirkens historie har å meddele oss om Guds barns seiersgang hen over bølgene. Se på de første blodvitner, da var havet forferdelig opprørt. Men se, hvorledes svake kvinner og menn, ja endog barn, kunne gå seierssikre hen over det rasen-

de havs fryktelige bølger like inn i fre-
dens havn. Se på en Luther, en Paul
Gerhardt – ja la oss også nevne
gudsmannen Hans Nielsen Hauge –
se, hvorledes disse trosvitner vandret
på bølgene med blikket vendt på Je-
sus. Men ser vi på det brusende hav
omkring oss og begynner å beregne
stormens og – bølgenes styrke, og
lar oss imponere av deres fælhet –
da synker vi snart.

Å brødre og søstre, vi lever i en tid
da det kanskje mer enn noensinne
gjelder å se på Jesus og fordype oss
i hans makt og herlighet. Sannelig,
det bruser fælt ute på verdenshavet i
vår tid, og det er sterkere motvind
end noensinne før. Aldri har vel heller
satan, slik som i vår tid, formådd å
puste ut sin giftige avgrunnsvind mot
kirkeskipet. Måtte vi få denne sang
riktig inn i våre hjerter: «Vår Gud han
er så fast en borg», da skulle vi le ad
stormen og bølgene, og ved Guds
makt bevares ved troen til den frelse
som er rede til å åpenbares i den sis-
te tid.

Men akk, hvor passer ikke frelse-
rens ord til Peter også på oss, da han
tok ham i hånden og drog ham opp
av dypet: «Du lite troende, hvorfor
tvilte du?»

Vi er i sannhet meget talende og
lite troende. Vi har store ord, store
begreper og stor bekjennelse, men
hvor ofte gnager ikke tvilens ormer

inne ved selve hjerteroten. Vår tid
med sin rastløse utadvendthet og til-
bøyelighet til kun å ville forstå, erkjen-
ne og vurdere det som våre øyne ser
og våre ører hører, er sannelig ik-
ke skikket for disse mystiske ting som
vi kaller tro og fortrøstning på Gud.
Det er, som skulle man ville oppelske
en deilig plante ute på det kalde vin-
terland; og er denne plante ved Guds
kjærlighets underbare glød begynt å
spire i hjertedypet, da vil tidens kalde
og giftige vinder trenge seg inn gjen-
nom enhver åpning for å berøve den
livet.

La oss ikke være blinde for vår tids
særegne farer; men la oss heller ikke
se på farene, som Peter så på bølge-
ne – la oss se på ham, som med ma-
jestetisk ro skrider hen over det opp-
rørte hav og har all makt i himmelen
og på jorden. La ham få tre inn i vårt
livs skip, og vi skal ennå få erfare, at
han er mektig til å stille stormen. Og
når vi erfarer hans underbare makt,
da la oss gjøre som disiplene, falle
ned for ham og bekjenne: «Du er
sannelig Guds Sønn!» og så aldri ta-
pe denne vår førers dyrebare bilde av
vårt hjerte, men holde fast ved det
under alle tidens storme, ja i livet og i
døden, og vi skal snart se hans for-
klarede åsyn ansikt til ansikt, og falle
ned for hans trone og bekjenne: «Du
alene er verdig til å ha prisen og
æren; for du har kjøpt oss fra jorden
med ditt blod.» Amen.

Årsmelding for Bibelskolen på Fossnes skoleåret 2000/2001

Generelt:

Dette året har vi opplevd en gledelig økning i elevtallet. I høsthalvåret var det seks stykker som fulgte undervisningen fast, og i vårhalvåret åtte. Ut fra den søkning vi har for neste skoleår og de signaler vi har for året deretter, kan det se ut som om elevtallet kommer til å stige de neste årene også. Det er svært gledelig.

Fra og med 1.januar 2001 ble politiet omorganisert til direktorat. Dermed falt landsdelsnivået ut. Det var med landsdelsstaben på Østlandet vi hadde kontrakt om utleie, og det innebar at vi har mistet politiet som fast leietaker. Fortsatt har politiet noe kursvirksomhet på Fossnes, og det er mulig at vi vil få noe mer sporadisk utleie også i tiden som kommer, men ikke i det omfang vi hadde tidligere. Dette innebærer selvfølgelig sterkt reduserte leieinntekter.

Personalet:

Evelyn Haugen har i dette året hatt permisjon fra sin stilling for å arbeide som lærer på fulltid. Hun har valgt å fortsette som lærer, og sier dermed takk for seg etter mange år som ansatt på bibelskolen. Vi vil derfor nå si hjertelig takk for den

innsatsen Evelyn har lagt ned i alle årene ved bibelskolen og ønsker henne lykke til som lærer.

Denne vinteren har elevene tatt på seg de fleste husmoroppgaver selv, og i tillegg har noen husmødre i Vestfold gjort en stor innsats med organisering og rydding av lager og annet. Det ønsker vi å takke dem hjertelig for. Vi trekker også stadig veksler på dem som bor på Fossnes, og de gjør en innsats med stor betydning for skolen.

Bibelskolen:

Vi gleder oss over økt elevtilgang og merker at skolen etter hvert blir vurdert som et reelt alternativ av stadig flere. Bibelskolene er utsatt for et veldig press om dagen, og mange legger om innholdet for å samle flere elever. Vi har ikke tro for å gjøre de store forandringene. Det er ikke noe galt med kortere turer og noen små valgfag, men det bør ikke være slik at konsentrasjonen om det ene nødvendige blir ødelagt. Derfor må bibelundervisningen beholde sin sterke stilling ved skolen. Det er ene og alene gjennom sitt Ord at Gud gjør sin gjerning – kaller, innbyr, frelser og helliger. Vi er redd at fokuseringen på «disippeltre-

ning» og vekttall, attraktive turer og valgfag, mer tiltaler det rent menneskelige hos elevene og skyver Guds ord og Ånd til side.

Det er likevel ikke slik at timeplanen i seg selv kan sørge for at Ordet og Ånden får gjøre sin gjerning hos den enkelte. Vi kan ikke slå oss på brystet og si at fordi vi har vektlagt det som er viktig, så må det lykkes. Hvert eneste år må vi spørre oss selv om Bibelskolen på Fossnes får formidle det evige livs ord slik at det blir av evighetsbetydning for dem som går her.

Også i år opplever vi fornøyde elever som trives og gir uttrykk for at skoleåret har fått være til stor betydning for dem. Det gleder oss meget. Men likevel er det vanskelig å svare på spørsmålet om vi lykkes, kanskje aller mest for oss som er personale ved skolen. Vi kjenner på egne svikt og mangler og at den åndsfattigdom som preger tiden vår også preger oss. Tidsånden og de mange ting har også lett for å innta elevene og vende konsentrasjonen bort fra det som blir sådd i timene. De stille stundene blir lett forsømt og erstattet med annet. Hvordan kan Gud få den enkelte i tale, hvis en aldri blir stille for ham? Så erfarer vi midt i all vår skrøpelighet og åndsfattigdom at Gud i sin nåde tar seg av både personale og elever, ikke etter vår

fortjeneste, men etter sin grenseløse barmhjertighet.

Vi vil enda en gang be om at den enkelte tar med personale og elever i sine bønner. Dersom ikke Guds Ånd ved sitt Ord får gjøre sin gjerning med den enkelte, så er det ganske forgjeves.

Økonomi:

Regnskapet for 2000 viser et driftsoverskudd på kr. 21.414,- etter avskrivninger. Før avskrivninger er resultatet kr. 502.417,- i overskudd. Vi viser for øvrig til de mer detaljerte regnskapsoversiktene som er vedlagt meldingen. En av årsakene til det gode resultatet er dugnadsinnsatsen som "eiendomskomiteen" med medhjelpere har gjort for å skifte tak på Solbakken. Hjertelig takk for hjelpen!

Styrets sammensetning:

Styret har bestått av Jon Espeland (formann), Svein Mangelrød (nestformann) og Magne Ekanger (sekretær), Arne Otto Skutlaberg og Paul André Bergene Holm som styremedlemmer.

Fossnes, 27.april 2001,

*Jon Espeland, Per Bergene Holm,
formann rektor*

Årsmelding fra ytremisjonsarbeidet i Peru

Vi vil begynne denne meldingen med en hilsen fra vår venner i Peru:

«Arequipa 3. juli 2001

Bror Karl B. Bø, formann i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, Norge.

Det er med stor takknemlighet vi herved henvender oss til dere, idet vi hilser med følgende bibelavsnitt: «Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren.» (1Kor 15:58)

Landsstyret i INEL-Perú vil i anledning deres årsmøte, få bringe våre hjerteligste hilsener i vår Herre og Frelser, Jesu Kristi velsignede navn! – og samtidig få uttrykke vår takknemlighet for all den hjelp vi inntil i dag har mottatt til Herrens vingårdsarbeid.

Vi her i Peru, bærer dere fram for den allmektige Gud i bønn om at han fortsatt må overøse dere med sine rikeste velsignelser i deres åndelige og materielle liv.

Med vennlig hilsen deres brødre i Kristus Jesus, INEL-Perú, underskrevet av Celso Valdiglesias, Damián Heredia og Eusebio Alvis.»

Siden forrige årsmøte har Jon

Espeland foretatt et besøk til ytremisjonsarbeidet i Peru i tiden 31. oktober til 14. november 2001. Fredag 1. og lørdag 2. november var det bibelkurs i lokalene til sentrumsforsamlingen i Arequipa. På det meste var det ca 80 deltagere.

Det viktigste på besøksreisene er forkynneroppdrag på bibelkursene, samtaler med styrer, råd og medarbeidere og revisjon av regnskap og økonomiforvaltning. Det er et stadig behov for rådgivning innenfor administrasjon, regnskap og teologi, og for personaloppfølging både gruppevis og enkeltvis.

Radioarbeidet går sin gang med daglige sendinger. Det er ikke så mye nytt å berette, men vi får lov å tro at dette er til hjelp for enkeltmennsker innenfor radioens rekkevidde. Radiosendingene krever mye ressurser i form av evangelistenes tid. I tillegg er det mye administrasjon og stadig kontakt med samferdselsdepartementet som er konsesjons- og kontrollinstans for slik virksomhet.

Det er fortsatt seks medarbeidere på lønningslista til vår samarbeidskirke INEL-Perú. Disse er **Celso Valdiglesias, Damián Heredia, Ubaldo Marca, Eusebio Alvis, Miguel Curse og Victoria Gonzáles**. Alle disse har lønn fra

Lekmannsmisjonen og er vårt særlige ansvar i bønn og offer.

Det ble i 2000 sendt kr 358 449,85 til misjonsarbeidet i Peru. I tillegg ble det sendt kr 75 991,80 til bygging av ny kirke og innskudd i nye kontorlokaler. Den 22/9-2000 fikk vi overført kr. 100 000,- fra en anonym giver til misjonsarbeidet i Peru. Disse pengene er overført til ferdiggjøring av kirkebygget og innskudd til større forsamlingshall i sentrum. Det er med stor takk til Gud vi fikk formidle denne gaven til misjonsarbeidet i Peru!

Vi vil så takke den enkelte misjonsvenn som står bak misjonsarbeidet i omtanke, forbønn og offer! Det er en nåde fra Gud at også vi får være med i hans store rikssak som er hedningenes frelse! La oss huske på at også vårt land en gang lå i hedenskapets mørke, men noen brakte oss Livets ord, og lyset fra Golgata har fått lyse for mange generasjoner i vårt land. Nå er det vi som står i gjeld til hedningene!

*Flekkerøy, juli 2001
Jon Espeland, sekretær*

Carl Fr. Wisløff om lov og evangelium i forkynnelsen:

.... All forvirring, all åndelig nød, all slapphet og død i våre forsamlinger kommer av at man blander sammen lov og evangelium. Like sikkert som all velsignelse, all kraft, fred og nåde kommer av at evangeliet virkelig lyder som evangelium og loven som Guds sanne lov.

.... Forskjellen mellom lov og evangelium er "et særdeles herlig lys som tjener til Guds ord blir rettelig delt og de hellige profeters og apostlers skrifter blir riktig forklart og forstått." (Konkordieformelen) Våre lutherske fedre ville dermed ha sagt at Skriften åpner seg for oss når Ånden lærer oss å lese den som lov og evangelium.

.... Kjødet, mitt gamle menneske, skal

være bastet og bundet og ikke vite av noe slags "evangelium". Her skal bare lovens ord lyde om det Gud venter av meg som kristen.

Men i samvittigheten, det vil si i selv gudsforholdet, der skal jeg ikke vite noen lov, betingelser, forbehold og lignende. Der skal bare Jesu nåde kjennes. Jeg vet meg ikke noe til frelse uten Jesus Kristus og ham korsfestet. 1. Kor. 2.2.

.... Lovens preken er alt det som preker om våre synder og Guds vrede, hvordan og når det så skjer. Derimot er evangeliet en preken som intet annet viser og gir enn nåde og tilgivelse i Kristus Jesus.

Klippet fra heftet
«Lov og evangelium i forkynnelsen.»

Hva kjennetegner en evangelisk tro?

Av Paul Gerhard Sand

«Da Jesus gikk videre derfra, så han en mann ved navn Matteus sitte på tollboden. Han sa til ham: Følg meg! Og han stod opp og fulgte ham. Og det skjedde da han satt til bords i hans hus, se, da kom mange tollere og syndere og satt til bords med Jesus og hans disipler. Da fariseerne så det, sa de til hans disipler: Hvorfor eter deres mester sammen med tollere og syndere?»

Men da Jesus hørte det, sa han: Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt. Gå bort og lær hva dette betyr: Jeg har lyst til miskunnhet og ikke til offer! Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere.»

Matt 9:9-13

Kristi bitreste fiender mens han var her på jorden var fariseerne. De var sterke, selvtilfredse, fromme og hellige i egne øyne. De hadde ingen trang etter en frelser. For de manglet totalt erkjennelsen av sin egen fortapte tilstand. De hadde étt eneste mål: Å få ryddet ham av veien.

Med det for øye fulgte de med ham over alt, for å kunne registrere alle hans gjerninger og høre alle hans ord, i håp om å kunne oppdage noe de kunne bruke mot ham.

Det verste av alt var at han forkynnte en ny lære, og satte døren til nå-

dens rike vidåpen for tollere og skjøger. Oppbrakte så de at "Alle tollere og syndere holdt seg nær til ham for å høre ham". Derfor knurret både fariseerne og de skriftlærde og sa: "Denne mann tar imot syndere og eter sammen med dem!", Luk 15:1-2. Og da Jesus gikk inn i Sakkeus' hus, anklaget de ham og sa: "Han gikk inn som gjest hos en syndig mann!", Luk 19:7.

Men vi bør virkelig være takknemlige for det vi gjennom disse Kristi fiender har fått høre! Ikke bare for de sannhetene de i forskjellige situasjoner selv uttalte om ham; sannheter som i deres øyne var nedverdiggende om ham, men som i virkeligheten forherliget ham. Men også fordi de gav vår dyrebare Mester anledning til å forkynne det herligste evangelium. En slik anledning er det denne teksten vår omhandler.

Når Jesus hadde kalt tolleren Matteus, laget Matteus til fest for Jesus i hjemmet sitt. Her satt da Jesus til bords sammen med en hel del tollere og grove syndere. Disse som alltid skygget ham vender seg så til Jesu disipler og spør: Hvorfor eter deres mester sammen med tollere og syndere? Han gir seg jo ut for å være en hellig mann!

Men så står Jesus selv fram og svarer dem. Og han forteller dem ikke

bare hvorfor han spesielt oppsøker syndere. Men også hvorfor synderne holder seg nær til ham. Han sier at de, i motsetning til de sterke fariseerne, hadde det vondt, og dermed hadde bruk for legen.

Og om seg selv sier han at det ligger ham mer på hjertet å få vise miskunnhet enn å motta offer. Derfor leter han etter slike som er villige til å ta imot hans nåde.

Dette Jesu svar er jo herlig legedom for en avkledd synder og virkelig mat for enhver som hungrer. Det strømmer levende vann ut fra disse ordene, like friskt nå som da de ble uttalt.

Fariseerne og de skriftlærde kjente godt til spådommene om Messias, og hadde også en slags forventning til at han skulle komme. Men de ventet at hans frelsesgjerning skulle dreie seg om forbedring av deres jordiske kår. Og når han kom, regnet de med at de som selv trodde de var de frommeste og helligste i folket, skulle bli hans nærmeste venner og få hedersplass i hans rike.

Men nå står altså Jesus fra Nasaret fram og sier han er den Messias profetene har sagt skal komme. Hans undergjerninger viste at Gud var med ham. Men forøvrig var det så mange andre forhold omkring ham som vitnet *mot* at han var Guds hellige Sønn. Han trivdes jo best blant elendige syndere. At deres egen hellighet bare var hykleri, og at det var dette han rett og slett avskydde, forstod fariseerne ikke.

De forstod heller ikke den egentlige grunnen til at han holdt seg sammen med tollere og syndere; at det ikke var av kjærlighet til deres synd, men av kjærlighet til disse menneskene, som han så gjerne ville frelse fra deres synder.

Men disse fariseerne har også i dag mange åndelige etterkommere. Så lenge evangeliet har vært forkynt i verden, har det vært nok av dem som har forarget seg over at Jesus eter samme med syndere. Riktignok er det ingen blant dem som vil være kristne, som rett ut klager på Jesus selv. Men beskyldningene går ut over hans vitner. Og disse beskyldningene endrer så form etter de forskjellige tider og steder.

En gang heter det om dem som forkynner evangeliet uten menneskelige gjerder og tilføyelser, at de forkaster både loven og gode gjerninger. En annen gang at de bryter ned de gamles former å gjøre det på. Så at de forkynner «et nytt evangelium», hvis de lærer at et menneske kan bli frelst uten noen «skikkelig omvendelse» o.s.v. Men uansett hvor forskjellig anklagene formuleres, så går de i hovedsak bare ut på det ene: At forkynnelsen åpner døren til nådens rike for vidt opp.

Dypest sett er det likevel i alt dette ikke tale om ord og uttrykk. For det er selve saken det er delte meninger om. Og de delte meningene kommer av de enkelte hjertenes forhold til Kristus.

Er vi blitt avkledd all vår egen vis-

dom og kraft, og som en ugudelig og fortapt synder har lært å klamre oss til Kristi kors. Og dermed ikke har vår trøst i vår anger eller vår omvendelse, men utelukkende i Kristi blod. Da kan vi heller ikke vise andre noen annen vei.

Da har vi erfart at det ikke er mulig for noe menneskes egen makt å bli annerledes enn vi av naturen er, før vi kommer til nådestolen i Kristi blod. Der får vi, gjennom en ny fødsel, del i den guddommelige natur. Da først blir vi en ganske annen enn vi var før. For vi er blitt en ny skapning i Kristus.

La oss derfor bare innby alle mennesker til å komme til Kristus akkurat slik som de er, uten den minste forbedring i noen retning. Uten å vente på sterkere syndserkjennelse, mer anger, mer seier over synden o.s.v.

Og en slik forkynnelse vil ikke bli uten frukt. For over alt finnes det åndelig syke mennesker som gjennom en slik forkynnelse finner fred for sine sjeler.

Er det slik med deg at du ikke får det til å omvende deg rett, tro rett, be rett, elske rett, kjempe rett?

Kom da bare til Jesus - uten å eie noen sann anger og sann omvendelse, uten sann tro, bønn, kjærlighet, kamp og seier over synden.

Ja, kom du, så syk og fortapt som du er! Og Herren Jesus Kristus vil ikke bebreide deg noe som helst, eller overraskes over at du kommer. For han har jo selv sagt at "det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt".

Og la deg heller ikke holde tilbake av den tanken at du ikke er syk nok. For bare den føler seg virkelig syk, som kjenner sin mangel også med hensyn til følelsen av sin egen elendighet.

Den derimot som mener han sørger nok over sin synd, er sønderknust og angrer nok, han er "frisk" og en åndelig rik. Han har sin rikdom og sin trøst i den åndelige fattigdommen han innbiller seg at han har.

Vil du bare komme, så har du uten tvil nok følelse av din elendighet. For en slik følelse har jo nemlig ingen annen hensikt enn nettopp å drive deg til Kristus.

Det er en stor motsigelse når enkelte sier: Jeg er så ugudelig og elendig, så avmektig overfor synden, jeg har så hardt og kaldt et hjerte, jeg er så lettsindig, følelsesløs og likegyldig, - at jeg umulig kan ta imot Guds nåde i Kristus. Det ville være helt formastelig om jeg nå, slik som jeg er, skulle begynne å tro jeg hadde forlatelse for alle mine synder.

Dette er samme slags tale, som om en ville si: Jeg er altfor syk til å hente lege eller ta medisiner. Eller: Jeg er altfor sulten til å spise, altfor kraftesløs til å la meg bære av en annen, altfor fattig til å motta noen gave.

Nettopp fordi du har så mange synder, trenger du tilgivelse for intet. Og nettopp fordi du er så avmektig og udugelig, så du umulig kan forandre deg selv, må du begynne med å sette din tillit **til Jesus** – akkurat som du er.

Dersom du bare på étt eneste

punkt var fornøyd med deg selv, om det så bare var dette éne at du syntes du hadde stor nok anger over din synd, - da var dette nok til å holde deg borte fra Frelseren.

Du kunne ganske sikkert, også i denne tilstanden, be til Herren. Og muligens også innbille deg at du trodde på ham. Men det ville bare være et selvbedrag! For mens du med din munn bekjente at du ville frelses av nåde, ville ditt hjerte i all hemmelighet henge ved og bygge på dette ene som du var tilfreds med hos deg selv.

Bare den har en sann tro på Kristus som erkjenner at han ingen annen rett har til å tro enn ethvert annet menneske på jorden. Et slikt menneske ser at grunnlaget for frelsen ikke ligger i noen anger eller omvendelse hos ham selv. Men i det salige evangeliet som tilhører alle, selv de mest forkomne blant de ugudelige, i like høy grad.

Han tror fordi han er et menneske, - ikke et særdeles angrende, omvendt, troende eller gjenfødt menneske – men bare fordi han er et virkelig menneske, som har del i all den fordervelse som har gjennomsyret hele menneskeslekten. Men som også er eiendomsberettiget til all den nåde som ble tilveiebrakt for hele verden i Jesus Kristus, menneskesønnens frelses- og forsoningsverk. Gud være lovet for denne store nåden!

Hva skulle vi vel ellers gjort, alle vi elendige, som ser og kjenner at vårt

hjertes tanker er onde fra ungdommen av? Vi som tross all vår bønn, kamp og strid daglig kommer til kort i vår helliggjørelse. Som mangler den rette kjærlighet og gudsfrykt, den rette tro og kraft. Men derimot er så rike på onde lyster og tilbøyeligheter, så rike på fall og overtredelser.

Hvor skulle vi vel vende oss, alle vi i oss selv ugudelige, som jo lenger tiden går oppdager at all vår egen dyd og rettferdighet bare er stinkende skarn og elendighet? Vi som til og med trenger tilgivelse for våre bønner, våre kjærlighetsgjerninger og virksomhet for Guds rike. Ja, hvor skulle vi vende oss hvis vi ikke hadde en Frelser som er blitt vår virkelige stedfortreder, har båret vår synd og skyld, og tatt på seg vår straff!

Hva var det altså som drev Frelseren til å søke etter så dårlig omgang? Og hva er det som gjør at han trives så godt sammen med elendige, stygge og ureine syndere?

Han svarer selv: «Jeg har lyst til miskunnhet og ikke til offer! Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere til omvendelse».

Det er Jesu Kristi lyst å få gi. Mens han derimot ingen trang har til å *mot*ta noe fra menneskene. Han har jo selv skapt alt, og er alle gode gavers giver.

Når derfor et menneske tror han kan *gi* noe til ham, som han skulle finne behag i, da er dette et stort selvbedrag.

Og dette selvbedraget er det alle tiders fariseere tilfredsstiller seg med

og lever på. De er opptatt med å bære fram for ham sin syndserkjennelse, sin anger, sin tro og alle slags gode kristelige gjerninger. Men Jesus vender seg i avsky bort fra alle disse deres ofre.

Det som behager ham, er bare å få

være barmhjertig mot elendige syndere. *Derfor søker han etter slike som er villige til å motta nåde for intet.*

*Paul Gerhard Sand (litt forkortet)
fra boken «Livet i Guds Sønn»
(klippet fra bladet Arven)*

Referat fra årsmøte Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Årsmøtet vart halde torsdag 12. juli under sommarskolen på Bibelskolen på Fossnes. Rundt 150 påmelde deltakrar frå ulike stader i landet kom til eit skuleområde som var gjort svært fint i stand. Det er godt for misjonsfolket å koma til Fossnes og sjå at skulen og området rundt er i så fin stand.

Årsmøtet vart innleia med andakt av John Flaten. Deretter vart årsmeldingane frå landsstyret, bibelskolen og ytremisjonsarbeidet lagt fram. Sjå annan stad i bladet.

Rekneskap for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, rekneskap for Bibelskolen på Fossnes og Rekneskap for misjonsarbeidet i Peru vart lagt fram og godkjent av årsmøtet.

Landsstyret i NLL ser slik ut etter valet: Karl B. Bø, Ivar Fiske og Ragnvald Lende (stod ikkje på val), Dag Rune Lid og Magne Ekanger (vart valde for 2 år).

Varamenn vart John Flaten (møter fast), Øyvind Klavenæs og Birger Mangelrød.

Ragnar Opstad, Torbjørg Opstad og Margrethe Frafjord vart valde til revisorar til hovudkassen

I valnemnda sit Ingar Gangås, Rei-

dar Linkjendal (valt for 2001-2002) og Ragnar Opstad (valt for 2002-2003)

Per Bergene Holm orienterte om arbeidet i Moldova. Årsmøtet vedtok fylgjande samrøystes:

«Årsmøtet 2001 i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ber landsstyret formalisere forholdet til Den Lutherske Kirken i Moldova ved å inngå en samarbeidsavtale som forplikter begge parter og konkretiserer de åndelige og økonomiske bånd mellom partene. Landsstyret fastsetter fra år til år samarbeidets omfang.»

Dåp og konfirmasjon i regi av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon vart óg drøfta. Årsmøtet vedtok samrøystes:

«Årsmøtet 2001 i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon vedtar de fremlagte retningslinjer for dåp og konfirmasjon i regi av Lekmannsmisjonen (med nokre endringar) Originalt register over døpte i regi av NLL, opprettes på Bibelskolen på Fossnes i form av en protokoll hvor originale dåpsbevitnelser blir limt inn.»

Referent: Magne Ekanger

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Kassettopptak

fra Pinsestevnet på Moi, og Hovedsommerskolen på Fossnes 2001.

NR.	TALER	EMNE	STED
0131	Olaf Klavenæs	Hvem er hun som står. Høys 6:10	Moi
0131	Olaf Klavenæs	Mitt hode er fullt av dugg. Høys 5:2	Moi
0132	Norvald Frafjord	Salme 20:6	Moi
0132	Norvald Frafjord	Omv. og kristenlivets risiko, Lukas 14:25 ff	Moi
0133	Norvald Frafjord	Apostelgjerningene 2:1-13, 1. Tim 3:16	Moi
0134	Lars Fossdal	Josef som forbilde på Kristus.	Moi
0135	Lars Fossdal	Livsfrukt. 1. Moseb 30:1-2,22-24	Moi
0135	Martin Fjære	Omvend deg fra din ondskap. Apg 8:17-24	Moi
0136	Reidar Linkjendal	Herre, jeg er en syndig mann! Lukas 5:1-11	Fossnes
0137	Per Bergene Holm	Kobberslagen. 4. Moseb. 21:4-9	Fossnes
0138	Per Bergene Holm	Lov og evangelium, Gal 3:9-14	Fossnes
0139	Per Bergene Holm	Offerlammet, 1. Moseb. 22:1-19	Fossnes
0140	Olaf Klavenæs	Se, jeg gjør alle ting nye. Åp 21:1-7	Fossnes
0140	Olaf Klavenæs	Hans navn er Guds ord. Åp 19:11-13	Fossnes
0141	Olaf Klavenæs	Lammets bryllup. Åp 19:6-9	Fossnes
0142	Dag Rune Lid	Bygg Jerusalems murar! Neh 2:17	Fossnes
0143	Tore Mangelrød	Kongesønnens bryllaup, Mat 22:1-14	Fossnes
0143	Jon Espeland	Skjult i Kristus, Kol 3:1-5	Fossnes
0144	Martin Fjære	Du tok bort min syndeskyld. Salme 32	Fossnes
0145	John Flaten	Andakt – årsmøtet. Rom 10.1-17	Fossnes

Prisen kr. 35 pr. kassett. Tillegg for frakt. Noen kas. har flere taler – se nr.
Kassettene kan bestilles hos: Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes,
Tlf. 52 84 21 10, Internett: www.nll.no